

Arrest

nr. 64 063 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze

instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben wij vastgesteld dat betrokkene niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Wat betreft de acht ongedateerde getuigenverklaringen waarin getuigen verklaren dat zij betrokkene sinds 2006 kennen, deze verklaringen kunnen niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Wat betreft de verklaring van de pastoor van Gent opgemaakt te 19 10 2009 dat betrokkene sedert april 2005 in ons land is aangekomen en dat hij hem gedurende een periode van ongeveer drie jaar regelmatig heeft mogen ontmoeten een enkele vrij recente verklaring dat betrokkene sedert 2005 in België verblijft en dat hij hem gedurende een periode van ongeveer drie jaar regelmatig heeft mogen ontmoeten is onvoldoende om te bewijzen dat betrokkene zich kan beroepen op een ononderbroken verblijf en dit sinds 31.03.2007.

Het feit dat betrokkene integratieverklaringen kan voorleggen, lessen Nederlands gaat volgen en een ruime Belgische vriendenkring heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken gehoord wil worden door de Commissie van Advies Voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen. Betrokkene beweert dat hij sinds het jaar 2006 ononderbroken in België verblijft. Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie –en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

. De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,10 van de Wet van 15december1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Over de rechtspleging.

Verzoekers raadsman legt ter terechtzitting een brief van pastoor M. De Meyer neer, gedateerd op 19 mei 2011. De verwerende partij vraagt het stuk uit de debatten te weren.

Het neergelegde stuk is van na de bestreden beslissing (15 februari 2011). Het stuk wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de hoorplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsverplichting. Redelijkheidsbeginsel, motivering en art. 9 bis Vreemdelingenwet “Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de motieven van een beslissing op zichzelf in feite en in rechte juist zijn, maar tussen die motieven en de inhoud van de beslissing een kennelijke wanverhouding bestaat.” (R.v.St. 8 februari 1999, nr. 78.606.). “Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301). “De Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij OP grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).” (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074). “Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij wat betreft de gegrondheid van de aanvraag gebruik maakt van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. De nieuwe gehanteerde criteria hebben geen betrekking op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar worden louter gehanteerd bij een beoordeling over de grond van de zaak. Aldus lijkt het niet kennelijk onredelijk, noch onwettig van de verwerende partij om toepassing te maken van de criteria van de instructie van 19 juli 2009. (R.v.V. 24 januari 2011, nr. 54.836). De instructie d.d. 19.07.2009 stelt in het criterium 2.8B, waarop verzoeker zich beroept, naast de duurzame lokale verankering en het voorleggen van een arbeidscontract, als voorwaarde “een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007”.

De bovenvermelde instructie werd door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Aldus valt de beoordeling van de aanvragen 9 bis opnieuw binnen de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde Minister. Zoals boven vermeld mag deze discretionaire bevoegdheid echter niet willekeurig uitgeoefend worden. Verzoeker meent dat dit in zijn dossier echter wel gebeurd is. Er wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld omtrent zijn ononderbroken verblijf sinds tenminste 31.03.2007: “Wat betreft de acht ongedateerde getuigenverklaringen waarin getuigen verklaren dat zij betrokkene sinds 2006 kennen, deze verklaringen kunnen niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Wat betreft de verklaring van de pastoor van Gent opgemaakt te 19.10.2009 dat betrokkene sedert april 2005 in ons land is aangekomen en dat hij hem gedurende een periode van ongeveer drie jaar regelmatig heeft mogen ontmoeten; een enkele, vrij recente verklaring dat betrokkene sedert 2005 in België verblijft en dat hij hem gedurende een periode van ongeveer drie jaar regelmatig heeft mogen ontmoeten is onvoldoende om te bewijzen dat betrokkene zich kan beroepen op een ononderbroken verblijf en dit sinds 31.03.2007.”

Pastoor Marcel de Meyer bevestigt in zijn brief d.d. 19.10.2009 dat verzoeker “heeft deelgenomen aan de Actie Kerkasiel voor mensen zonder Papieren in de Sint-Antoniuskerk, van 12 april 2006 tot 15 september 2006. Achteraf was hij eveneens af en toe aanwezig op de vergaderingen voor mensen zonder papieren en hun ondersteuners op dinsdag- of woensdagavond in de kerk. Deze vergaderingen zijn blijven doorgaan tot in het voorjaar van 2009. Gedurende die periode van ongeveer drie jaar heb ik (S.) regelmatig mogen ontmoeten. Hij heeft mezelf en mijn naaste medewerkers in kerk en parochie gecharmeerd door zijn spontane vriendelijkheid en beleefde voorkomendheid. De zes maanden in 2006 die hij doorbracht in de kerk van Antonius verliepen zonder de minste hinder. Integendeel, (S.) vormde altijd een solide schakel binnen de groep van mensen zonder papieren. (...)”. De brief is duidelijk, zeer gedetailleerd en uiterst geloofwaardig en kan op zich reeds voldoende zijn als bewijs dat verzoeker sinds tenminste 2006 ononderbroken in België aanwezig is geweest. Uit de brief blijkt immers dat er gedurende de actie een persoonlijke band is gegroeid tussen verzoeker en de pastoor, zodat deze laatste een betrouwbare getuige is wat betreft hun quasi wekelijkse ontmoetingen tussen 2006 en 2009. De brief van pastoor De Meyer wordt bovendien ondersteund door de andere getuigenverklaringen in het dossier. Alle verklaringen werden opgemaakt naar aanleiding van de aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 11.12.2009 van verzoeker, die immers nooit eerder een verblijfsaanvraag indiende en dan ook nooit eerder dergelijke verklaringen behoeft. Ook de ongedateerde getuigenverklaringen vormen dus minstens een begin van bewijs dat verzoeker sinds 2006 ononderbroken in België verblijft. Het verschil tussen een legaal en een illegaal verblijf is groot. en het is disproportioneel en dus onredelijk om verzoeker het legaal verblijf op deze manier te ontfemen. De bestreden beslissing is dan ook op een onredelijke manier genomen. Het is ook totaal onduidelijk op welke basis Dienst Vreemdelingenzaken meent te kunnen stellen dat de verklaringen onvoldoende zouden zijn als bewijs van een ononderbroken verblijf. Dit impliceert immers dat de Dienst Vreemde-

lingenzaken pastoor De Meyer en de andere getuigen er op een gratuite manier van beschuldigt een valse verklaring af te leggen. De materiële motiveringsverplichting is zo geschonden. Tenslotte is het artikel 9 bis, zoals geïnterpreteerd door de instructie d.d. 19.07.2009, geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onredelijke en slecht gemotiveerde manier heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoeker. Zorgvuldigheidsbeginsel, hoorplicht en art. 9 bis Vreemdelingenwet. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.). "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480). De hoorplicht, een beginsel van behoorlijk bestuur, heeft tot doel de bestuurde de mogelijkheid te geven zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen en bovendien het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel te laten respecteren door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235 e.v.) De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht en is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. Aangezien de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoeker heeft zij in casu een individuele draagwijdte. De hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en besturen. Verzoeker is een burger. De hoorplicht is in dit geval dan ook van toepassing. Het blijkt echter duidelijk dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd, aangezien verzoeker op geen enkel moment gehoord werd. Evenmin werd pastoor De Meyer gehoord, hoewel hij zijn adres en telefoonnummer heeft opgegeven onderaan zijn cruciale getuigenverklaring. Zowel de hoorplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel werden dus geschonden. Tenslotte is het artikel 9 bis, zoals geïnterpreteerd door de instructie d.d. 19.07.2009, geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onzorgvuldige manier en zonder de hoorplicht na te leven heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoeker."

3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag deed op grond van criterium 2. 8B. In de bestreden beslissing wordt hierover vastgesteld: "Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben wij vastgesteld dat betrokkene niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Wat betreft de acht ongedateerde getuigenverklaringen waarin getuigen verklaren dat zij betrokkene sinds 2006 kennen, deze verklaringen kunnen niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Wat betreft de verklaring van de pastoor van Gent opgemaakt te

19.10.2009 dat betrokkene sedert april 2005 in ons land is aangekomen en dat hij hem gedurende een periode van ongeveer drie jaar regelmatig heeft mogen ontmoeten; een enkele, vrij recente verklaring dat betrokkene sedert 2005 in België verblijft en dat hij hem gedurende een periode van ongeveer drie jaar regelmatig heeft mogen ontmoeten is onvoldoende om te bewijzen dat betrokkene zich kan beroepen op een ononderbroken verblijf en dit sinds 31.03.2007”.

Verzoeker maakt met een loutere verwijzing naar een brief van pastoor De Meyer en het betoog “*De brief van pastoor De Meyer wordt bovendien ondersteund door de andere getuigenverklaringen in het dossier*” niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat verzoeker “*hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.*”

Verzoeker voert voorts de schending aan van de hoorplicht.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. Het beginsel van de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC